

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **M. A.**, zastoupeného JUDr. Romanou Lužnou, advokátkou se sídlem Heinrichova 16, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 4. 2008, č. j. 56 Az 170/2007 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky JUDr. Romany Lužné **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 30. 4. 2008, č. j. 56 Az 170/2007 - 29, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 8. 2007, č. j. OAM-595/LE-05-ZA07-2006, kterým nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost. Ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. namítal, že krajský soud nesprávně právně posoudil právní otázku existence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, a to zejména proto, že nesprávně interpretoval ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu. Stěžovatel v průběhu správního řízení i v žalobě tvrdil, že byl v zemi původu pronásledován a diskriminován pro své náboženské vyznání, tzv. čistý islám. Podle závěru ministerstva, s nímž se krajský soud v odůvodnění svého rozsudku ztotožňuje, bezpečnostní orgány Kazašské republiky pouze realizovaly zákonem vymezenou politiku vůči menšinovým náboženstvím, která spočívá v zákazu aktivit všech náboženských skupin, které nejsou úředně registrované. Kazašská republika tak tímto způsobem podle názoru soudu pouze naplňuje oprávnění stanovené v čl. 9 Evropské úmluvy o ochraně

lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, sjednané v Římě dne 4. 11. 1950 a čl. 18 Úmluvy o občanských a politických právech z roku 1966, podle nichž může svoboda projevu náboženské vyznání a přesvědčení podléhat jen omezením, která jsou stanovena zákony a která jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu veřejné bezpečnosti, ochrany veřejného pořádku, zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Podle stěžovatele však správní spis neobsahuje žádnou oporu pro závěr krajského soudu ohledně oprávněnosti postupu státních orgánů vůči stěžovateli. V průběhu správního řízení nebylo zjištěno, a z vyjádření stěžovatele nijak nevyplývá, že by skutečně jeho náboženská víra představovala pro veřejný pořádek Kazašské republiky jakékoliv nebezpečí. Stěžovatel a jeho souvěrci pouze nebyli řádně zaregistrováni jako náboženské uskupení. Nezbytným předpokladem pro možné omezení práva na svobodu náboženského vyznání je, aby tato opatření byla nezbytná k ochraně veřejného pořádku a dalších hodnot. Ze žádného z provedených důkazů podle stěžovatele nevyplývá, že by postup státních orgánů Kazašské republiky vůči stěžovateli byl z tohoto hlediska oprávněný. Navíc ani soud ani ministerstvo se nevypořádaly s tvrzením stěžovatele ohledně nepřijatelnosti prostředků, kterými státní orgány Kazašské republiky prosazují požadavek na registraci náboženské skupiny. Stěžovatel konečně namítal, že řízení před soudem trpělo vadou, která má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože nebyl soudem poučen o možnosti navrhnout nařízení jednání ve věci. Soud tak o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 51 s. ř. s. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Ministerstvo setrvalo na tom, že vycházelo při rozhodování ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci, na jehož základě pak žádost stěžovatele posoudilo. Proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do s. ř. s. byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností od 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Postavením vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98, www.nssoud.cz, v rozsudku ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, www.nssoud.cz či v rozsudku ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 67, www.nssoud.cz, v nichž vyslovil závěr, že osoby hlásící se k tzv.

čistému islámu nejsou v Kazachstánu pronásledovány, diskriminovány ani nepřiměřeně trestány. Zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu považoval Nejvyšší správní soud za zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob. Nejedná se tedy o výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. o pronásledování z náboženských důvodů. Osoba, která se tomuto požadavku nepodřídí, je pak vystavena oprávněné pozornosti státních orgánů. Stěžovatel namítal, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by skutečně jeho náboženská víra představovala pro veřejný pořádek Kazašské republiky jakékoliv nebezpečí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však tuto skutečnost nebylo třeba dokazovat, neboť teprve akt registrace měl odlišit náboženské skupiny od extremistických skupin. Namítal-li tak stěžovatel nedostatečná skutková zjištění bez upřesnění konkrétních pochybení správního orgánu, Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že tato námitka byla již předmětem řady jeho rozhodnutí, např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz.

Podle stěžovatele se ani soud ani správní orgán nevypořádaly s jeho tvrzením ohledně nepřijatelnosti prostředků, kterými státní orgány Kazašské republiky prosazují požadavek na registraci náboženské skupiny. Nejvyšší správní soud z obsahu žaloby zjistil, že stěžovatel žádnou z žalobních námitek takto neformuloval. Jedná se proto o nepřipustný stížní důvod ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s.ř. s.

Stěžovatel konečně namítal, že nebyl krajským soudem poučen o možnosti navrhnout nařízení jednání ve věci. K ustanovení § 51 s.ř. s. podával výklad Nejvyšší správní soud již mnohokrát (např. v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 36/2003 - 50, č. 641/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz, či rozsudku ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Azs 216/2005 - 50, č. 975/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud v daném případě ze soudního spisu ověřil, že krajský soud řádně doručil stěžovateli výzvu, aby se vyjádřil, zda souhlasí s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez jednání. Stěžovatel tuto výzvu převzal dne 28. 11. 2007 a ve lhůtě dvou týdnů od jejího doručení nevyjádřil svůj nesouhlas. Proto měl krajský soud důvodně za to, že stěžovatel souhlasí s tím, aby rozhodl bez nařízení jednání. V posuzovaném případě tak byly splněny podmínky stanovené v § 51 s.ř. s.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Z těchto důvodů kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s.ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s.ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanovena zástupkyní advokátka a podle § 35 odst. 8 s.ř. s. platí v takovém případě odměnu advokátky včetně

hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava věci) 2100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky) a náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 2400 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu